

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ
ΑΠΑΝΤΑ
ΤΟΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ
ΚΡΙΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
Ν. Δ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΟΜΟΣ
ΑΘΗΝΑ 1984
Σελ. 641-647

Η ΝΤΕΛΗΣΥΦΕΡΩ

Πῶς ἐβιάσθη κ' ἐσήμαινε τόσον ἐνωρίς, ὁ παπα-Μανωλῆς ὁ Σιρέτης, τὴν ἀκολουθίαν τῶν Χριστουγέννων; Ἡ ὕπνον δὲν θὰ εἶχε, ἢ τ' ὠρολόγι του εἶχε σταματήσει, ἢ τὸ ξυπνητήρι του τὸν ἐγέλασε. Ἄλλες χρονιές ἢ καμπάνα ἐβαροῦσε τέσσερες ὥρες νὰ φέξη, τώρα ἐχτύπησε βαθιὰ τὰ μεσάνυχτα. Κ' ἡ θεια-Μαριῶ ἢ Χρήσταινα, ἡ κοινῶς λεγομένη Ντελησυφέρω, μόλις εἶχε κλείσει τ' ὄμμα εἰς ἐλαφρὸν ὕπνον, καὶ ἀμέσως τὴν ἐξύπνησε τῶν κωδῶνων ἢ χαρμόσυνος κλαγγή. Κι αὐτὴ ὅπου τις ἄλλες χρονιές ἦτον ἐπὶ ποδὸς μίαν ὥραν ἀρχύτερα, πρὶν σημάνη, στολισμένη κ' ἔτοιμη, διὰ νὰ πάη μὲ τὴν ὥραν τῆς νὰ πιάση καὶ τὸ στασίδι τῆς, εἰς τὸ διαμέρισμα τῶν ἡλικιωμένων γυναικῶν —τὸ ὁποῖον εὐρίσκετο χωριστὰ ἀπὸ τὸν ἀνώγειον γυναικωνίτην, εἰς τὸ ἐπίπεδον τοῦ ναοῦ, κατὰ τὴν βορειοδυτικὴν γωνίαν—, τώρα μόλις θὰ ἐπρόφθανε νὰ ἐνδυθῆ καὶ νὰ ἐτοιμασθῆ καὶ θὰ ἔτρεχε μὲ βίαν, μήπως προλάβῃ καμμία ἄλλη, ἀπὸ ἐκεῖνας ποὺ πηγαίνουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν δύο φορὲς τὸν χρόνον, διὰ νὰ δείξουν τὰ στολίδια τους, καὶ τῆς πάρη μὲ ἀδιακρισίαν τὸ στασίδι τῆς.

Ἐσηκώθη, ἐνδύθη κ' ἐστολίσθη, κ' ἐφόρεσε τὴν μακρὰν μεταξωτὴν μανδήλαν τῆς· ἐσήκωσε τὸν μικρὸν ἔγγονόν τῆς, τὸν ἔνιψε, τὸν ἐστόλισε, ἄφησε τὴν νύμφην τῆς, τὴν χήραν, νὰ κοιμᾶται μαζὶ μὲ τὸ μικρὸν κοράσιόν τῆς, ἄναψε τὸ φαναράκι τῆς κ' ἐξῆλθε, συνοδευομένη ἀπὸ τὸν ἔγγονόν τῆς. Κ' εἶχε δίκαιον ν' ἀνησυχῆ διὰ τὸ στασίδι, διότι οἱ περισσότερες, οἱ τωρινές, εἶναι βιλάνες*, σοῦσες-μαροῦσες*, ἀναφάνταλες*, ἀστάνευτες*. Δὲν ξέρει καθεμίαν τὴν ἀράδα τῆς. Αὐτὴ, διὰ νὰ ξέρη καλὰ τὴν δική τῆς καὶ νὰ προσπαθῆ μὲ πάντα τρόπον νὰ τὴν φυλάξῃ, τῆς ἔβγαλαν κι αὐτὸ τὸ παρεγκῶμι, καὶ τὴν εἶπαν Ντελησυφέρω. Οἱ τωρινές, ἐνόμιζαν τάχα πῶς ἦτον «ντελήδισσα* γιὰ τὸ συμφέρο τῆς» καὶ δὲν ἐνθυμοῦντο πλέον τὰ παραμύθια τῆς κυρούλας τους: «Κίνησ' ὁ βασιλιάς νὰ πάη στὸ σεφέρι», ὅπου θὰ ἔπῃ ἐκστρατεία, πόλεμος.

Καὶ τῶ ὄντι, μὲ τὸ ν' ἀγαπᾶ τὸν πόλεμον ἢ θεια-Μαριῶ ἢ Χρήσταινα, ἀπεδεικνύετο, χωρὶς νὰ τὸ ἠξεύρη συμφωνοτάτη μὲ τὸν παλαιόν, ὅστις εἶπε: «Πόλεμος πάντων πατῆρ». Πόλεμον εἰς ὅλην τὴν γυναικειάν σφαιρὰν τῆς, πόλεμον καὶ εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τὴν ἀνδρικήν ἀκόμη, ὅπου ἐχρειάσθη νὰ ἔχη μέγα φρόνημα καὶ θάρρος ἢ Χρήσταινα, χηρεύουσα νέα, ἀναγκασμένη νὰ εἶναι καὶ πατέρας καὶ μάννα διὰ τὰ ὄρφανά τῆς. Ἐπειτα, ὅταν ὁ υἱὸς τῆς

ἀπέθανε καὶ τῆς ἄφησε δευτέραν ὀρφάνια, καὶ πάππος καὶ μάμμη διὰ τὰ ἐγγόνια τῆς. Πόλεμον εἰς τὴν οἰκίαν διὰ τὰ ἐπιβάλλη τὴν πειθαρχίαν εἰς τὰ τέκνα τῆς ἢ εἰς τὴν νύμφην τῆς, ἢ εἰς τὰ τέκνα τῶν τέκνων τῆς, πόλεμον εἰς τὴν αὐλήν καὶ εἰς τὸν δρόμον διὰ τὰ σωφρονίση τὴν γειτόνισσαν ἥτις τὴν ἐνωχλοῦσε· πόλεμον εἰς τὸν φοῦρνον διὰ τὰ ψωμιά, πόλεμον εἰς τὸν ἐλαιῶνα, μὲ τοὺς κακοὺς γείτονας· πόλεμον εἰς τὴν ἀγορὰν μὲ τοὺς αἰσχροκερδεῖς καπήλους καὶ τοκογλύφους, πόλεμον εἰς τὰ δημόσια γραφεῖα καὶ τ' ἀρχεῖα μὲ τοὺς καταπιεστὰς ὑπαλλήλους καὶ εἰσπράκτορας· πόλεμον εἰς τὴν ἐκκλησίαν διὰ τὸ στασίδι καὶ διὰ τὴν «ἀράδα τῆς».

Ἦτον ὑψηλή, ἰσχνή, μελαψή καὶ ρωμαλέα. Ἄνδρας εἰς τὴν ζωὴν τῆς θὰ εἶχε δεῖρει, κατὰ καιροῦς, πέντε ἢ ἕξ· ἓνα πλεονέκτην γείτονα εἰς τὰ κτήματά τῆς, ἓνα μικρέμπορον ὅπου τῆς «ἐπανώγραφε» τὰ ὀλίγα βερεσέδια τῆς, ἓνα νέον χωροφύλακα, κ' ἓνα εἰσπράκτορα τοῦ δημοσίου, ὅπου τῆς ἐζήτει, καθὼς ἰσχυρίζετο αὐτή, δύο φορές τὸν ἴδιον φόρον. Γυναῖκας εἶχε δεῖρει παραπολλὰς εἰς τὸν φοῦρνον καὶ εἰς ἓνα αὐλόγυρον, ὅπου ἄπλωναν τὰ πλυμένα ροῦχα, καὶ εἰς τὴν ἐξοχήν, κὶ ἄλλοῦ, καὶ μίαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

Εὐτυχῶς, αὐτὴν τὴν φορὰν, ἐκείνη ἥτις εἶχε τολμήσει νὰ τῆς πάρῃ τὸ στασίδι τῆς —πρέπει νὰ ἦτον πολὺ ἄπειρος, διότι ἄλλως δὲν θὰ ἐτόλμα νὰ τὰ βάλλῃ μὲ τὴν Ντελησυφέρω— ἴσως διότι τὸ ἔκαμεν ἐξ ἀγνοίας, ἐφάνη λίαν ἐνδοτική· ἄμα εἶδε τὴν γραῖαν, μὲ τὴν μακρὰν μεταξωτὴν μανδήλαν, καὶ τὸ βλοσυρὸν βλέμμα, νὰ ἐπέρχεται, ὡς θύελλα, κατ' εὐθείαν πρὸς αὐτὴν (μία γείτων κάτι τῆς ἐψιθύρισε εἰς τὸ ὠτίον), ἐξήλθε καὶ παρεχώρησε τὴν θέσιν.

—Ἐλα, θεια-Μαργώ, εἶπεν· ἐγὼ δὲν τὸ ἔξευρα, πλιό, πῶς ἦτον δικό σου τὸ στασίδι.

Καὶ τὸ ἐπεισόδιον ἔληξε μετ' ὀλίγους ψιθυρισμούς. Δὲν συνέβη, τὴν χρονίαν ἐκείνην, οὔτε δάρσιμον, οὔτε μαλλιοτράβηγμα εἰς τὸ διαμέρισμα τῶν γηραιῶν γυναικῶν.

*

**

Εἰς τὴν ἀντικρινὴν, τὴν νοτιοδυτικὴν γωνίαν τοῦ ναοῦ, ἐφαίνοντο μερικὰ πρόσωπα ἀνδρῶν νὰ μειδιοῦν, καὶ ἄλλοι νὰ μορφάζουν. Κάτι ἄλλο συνέβαινε.

Δύο παράξενοι γέροι, ὁ Νταραδημος, καὶ ὁ καπετὰν Γιώργος ὁ Κονόμος, εἶχον τὴν μανίαν, ὁ μὲν πρῶτος ν' ἀπαγγέλλῃ, μὲ φωνὴν ἀρκούντως ἀκουστήν, πρὶν νὰ τὰ εἶπῃ ἀκόμη ὁ παπὰς ἢ ὁ ψάλτης ἢ ὁ διαβαστής, πότε ὡς νὰ ἐβοήθει τὸν ψάλτην μακρόθεν, ὅλα τὰ μέρη τῆς ἀκολουθίας, τροπάρια, ψαλμούς, αἰτήσεις, ἐκφωνήσεις· ὁ δὲ δεύτερος νὰ δεικνύῃ ὅτι δὲν ἀνέχεται τὴν μανίαν αὐτὴν, καὶ νὰ τὴν σκώπτῃ καὶ νὰ τὴν χλευάζῃ. Ὁ

Νταραδημος, εἰς τὸ γωνιαῖον ἀκριβῶς στασίδι ἔλεγεν ὡς νὰ ἦτο ὑποβολεύς:

— «Ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, πρὸς σὲ ὀρθρίζω· ἐδίψησέ σε ἡ ψυχὴ μου».

Καὶ ὁ προεστῶς τοῦ χοροῦ, εἰς τὸ γιουδέκι* ἄνωθεν τοῦ δεσποτικοῦ, ἐπανελάμβανεν:

— «Ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, πρὸς σὲ ὀρθρίζω».

Καὶ ὁ Κονόμος ὅστις εὐρίσκετο δύο ἢ τρία στασίδια παρεμπρός, στρεφόμενος πρὸς τοὺς περὶ αὐτόν:

— Τ' ἀκοῦτε, χριστιανοί;... τ' ἀκούσατε; καὶ δὲν ξέραμε νὰ τὸν παίρναμε ἀποβραδὺς στὰ σπίτια μας, νὰ μᾶς τὰ πῆ ὅλα!... θὰ γλυτώναμε ἀπ' τὸν κόπο νὰ ῥθοῦμε στὴν ἐκκλησιά.

Καὶ οἱ χριστιανοὶ μετὰ δυσκολίας ἔπνιγον τοὺς γέλωτας.

Εἶτα πάλιν, ὅταν ὁ ψάλτης ἤρχισε:

— «Δεῦτε ἴδωμεν πιστοί, ποῦ ἐγεννήθη ὁ Χριστός...»

Ὁ Νταραδημος συνέψαλλε μαζί του, καὶ ὁ γερο-Κονόμος:

— Τὸν ἀκοῦτε, βρὲ παιδιά... ἀνόητοι ποῦ πᾶν καὶ κοπιάζουν γιὰ νὰ μάθουν ψαλτικά... δὲν τὸν παίρνουν δάσκαλο, νὰ τοὺς μάθη τζάμπα!

Καὶ οἱ παρεστῶτες ἀκουσίως ἐμειδίωσαν.

Ἀκολουθῶς, μίαν στιγμὴν πρὶν ὁ παπα-Μανωλῆς νὰ ἐκφωνήσῃ: «Σὺ γὰρ εἶ ὁ Βασιλεὺς τῆς εἰρήνης...», ὁ Νταραδημος ἀπήγγελλε: «Σὺ γὰρ εἶ ὁ Βασιλεὺς...»

Κι ὁ γερο-Κονόμος:

— Τ' ἀκούσατε, χριστιανοί; Δυὸ λειτουργίες κάνουμε τώρα... Πᾶνε καὶ σκοτίζονται καὶ πληρώνουν γιὰ νὰ γένουν παπάδες... δὲν βάζουν τὸν Νταραδημο, ποῦ εἶναι ὁ ἴδιος καὶ παπᾶς καὶ διάκος καὶ ψάλτης.

*

**

Μετὰ πέντε λεπτὰ κάποιος μικρὸς συγκλονισμὸς ἐφάνη ἐντὸς τοῦ χοροῦ, μεταξὺ τοῦ κύκλου ὀλίγων μαγκῶν καὶ μαθητῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ σχολείου, οἵτινες περιεβόμβουν τὰ δύο ἀναλόγια. Ἐπρόκειτο νὰ κανοναρχήσουν τὰς «προαιρέσεις». Τὸν εἰρμὸν τῆς θ' ᾠδῆς, ὅστις τελειώνει εἰς τὰς λέξεις «ὄση

πέφυκεν ἡ προαιρέσεις, δίδου», ἄδηλον ἂν ὁ κύρ Αναγνώστης τῆς Εὐγενίτσας ἢ ὁ μπαρμπ' Αναγνώστης ὁ Παρθένης ἢ ἄλλος τις προγενέστερος αὐτοῦ, τὸν ἠρμήνευσεν ὅτι ἐσήμαινε νὰ δίδωνται, χάριν τῆς ἡμέρας, προαιρετικὰ φιλοδωρήματα εἰς τὸν κανονάρχον, καὶ εἶχεν εἰσαχθῆ ἔθιμον, ὅταν τὸ παιδίον τὸ κανοναρχοῦν ἐτελείωνε τὸν στίχον ἐκεῖνον, νὰ περιέρχεται τείνον ἀνοικτὸν τὸ Μηναιῖον, πρὸς τοὺς προεστοὺς καὶ ἄλλους κατόχους τῶν στασιδίων, οἵτινες ἐφιλοτιμοῦντο νὰ ρίπτωσιν ἐντὸς τοῦ βιβλίου ἀργυρᾶ κέρματα, τουρκικὰ, σπανίως κανέν σβάντζικον*, διὰ ν' «ἀσημώσουν» τὸν κανονάρχον.

Αὐτὴν τὴν νύκτα ἠθέλησεν ἐπιμόνωσ νὰ «πῆ τὰς προαιρέσεις» ὁ γυιὸς τοῦ παπα-Μανωλῆ, ὁ Ἀλέκος, καὶ ἤρπασεν αὐθαιρέτως τὸ Μηναιῖον ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἄλλου Ἀλέκου, ὅστις ἦτο ἀνεψιὸς τοῦ προεστοῦ καὶ γυιὸς τοῦ ψάλτου. Εἶτα, ὅταν ὁ Ἀλέκος ἐκανονάρχησεν ἕως τὸ «δεινὸν παιδοκτόνον ἐγκατέλιπον παιζόμενον», πρὶν ἀρχίσῃ τὸ «Στέργειν μὲν ἡμᾶς» μετεμελήθη κι ἔκραξε τὸν συνονόματόν του.

— Τί θέλεις;

— Δὲν λέω ἐγὼ τὰς «προαιρέσεις», ντρέπουμεν πὲς τις ἐσύ.

Ὁ ἄλλος Ἀλέκος ἤρπασεν ἀπλήστως τὸ Μηναιῖον, κ' ἐκανονάρχησε τὰς «προαιρέσεις». Εὐθύς τότε ἔτρεξε γύρω γύρω τείνων τὸ βιβλίον διὰ νὰ τὸν ἀσημώσουν. Ἐκεῖ κάτω ἀπὸ τὸ Δεσποτικόν, ἐν ἀγυιόπαιδον ἐξάμωσε* τὴν χεῖρα διὰ νὰ τοῦ ἀρπάσῃ ἓνα πενηνταράκι. Ὁ Ἀλέκος ἔκαμε νὰ κλείσῃ τὸ Μηναιῖον. Ἄλλος μάγκας, ὁ Ἀλλοιβαβαῖος καλούμενος, κατέφευγεν ἓνα κτύπον εἰς τὸ βιβλίον καὶ τὸ ἀνέτρεψε. Τὰ ἀργυρᾶ κέρματα ἐχύθησαν μετὰ κρότου κάτω εἰς τὰς πλάκας. Δύο ἢ τρία παιδιά ἔκυψαν μετὰ θορύβου κάτω ἀναζητοῦντα νὰ εὔρουν τ' ἀργυρᾶ νομίσματα.

Ὁ πλέον κερδισμένος ἀπ' ὅλους ἐβγήκεν ὁ Νικολὸς τοῦ Διανέλου, ὅστις χωρὶς νὰ λάβῃ τὸν κόπον νὰ κύψῃ κάτω, εἶδεν ἐν σβάντζικον καὶ δύο ἄλλα μικρότερα κέρματα, κ' ἐπρόφθασε νὰ τὰ πλακώσῃ μὲ τὸ πέλμα τῶν ποδῶν του. Ἐπειτα, ἀναβλέψας καὶ ἰδὼν τοὺς γέροντας νὰ σταυροκοποῦνται — ἐπειδὴ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐψάλλετο τὸ ἀκροτελεύτιον «τὴν χάριν δέ, Παρθένε, νέμοις ἄχραντε, προσκυνῆσαι τὸ κλέος», τοὺς ἐμιμήθη κι αὐτός, μὲ πολλὴν εὐλάβειαν.

*

**

Τέλος, ἐμβῆκαν εἰς τὴν καθ' αὐτὸ λειτουργίαν, ἣτις διεξήχθη πολὺ σύντομα. Περὶ τὸ τέλος ἀκριβῶς, πρὶν ὁ παπὰς εἶπῃ τὸ «Μετὰ φόβου Θεοῦ», κάτω ἀπὸ τὸ τελευταῖον στασίδιον, ἠκούσθη καὶ πάλιν ἡ φωνὴ τοῦ γέρο-Νταραδήμου:

— Κύριε, Κύριε, ἄνοιξον ἡμῖν... «Μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως!...»
Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος...

Ὁ γερο-Κονόμος, στραφείς μετὴν μίαν πλάτην πρὸς αὐτόν, ἔκαμε μισὸν σταυρόν.

— Κύριε ἐλέησον!... προσκυνᾶτε, χριστιανοί!... καταδῶ, κατὰ τὸν
Νταραδημό, γυρίστε!

Κ' ἐπήγε ν' ἀσπασθῆ καὶ νὰ λάβῃ τὸ ἀντίδωρον.

*
* *

Ἐξω, εἰς τὰ στενὰ σοκάκια τοῦ βορείου ὑψηλοῦ χωρίου, ὀλίγον εἶχε πιάσει
τὸ χιόνι, ἐμαίνετο ὁ βορρᾶς. Ὁ Νταραδημὸς εἶχεν ἀνάψει τὸ φαναράκι του, ὁ
καπετὰν Κονόμος τὸν ἠκολούθει μακρόθεν.

— Καρτέρει κ' ἐμένα, Δῆμο, νὰ μ' φέξῃς λιγάκι.

Ὅπισθεν τοῦ γερο-Κονόμου ἤρχετο ἡ Χρήσταινα ἢ Ντελησυφέρω μετὸν
ἔγγονόν της.

— Καλὴ χρονιὰ γείτονα, βοήθειά μας ὁ Χριστός!

— Καλὴ ψυχὴ, γειτόνισσα!

Ἐπροχώρησαν ὁμοῦ ὀλίγα βήματα. Ἐφθασαν εἰς τὴν αὐλὴν τῆς οἰκίας τοῦ
γερο-Κονόμου.

— Ἐρχεσαι νὰ κάμουμε μιὰ δουλειά, Δῆμο; λέγει οὗτος. Ἐσένα ἢ γιὰ σ'
βαριέται, δὲν θὰ σῶχῃ ζεστασιά. Ἐμένα ἢ Κονόμισσα θὰ μῶχῃ κάτι τι.
Ἀνεβαίνεις; Ἐγὼ δὲν ἔχω ὕπνο.

— Καλά, θὰ σᾶς στείλω κ' ἐγὼ τηγανίτες ἀλειψές*, εἶπεν ἡ Ντελησυφέρω.

— Μετὰ χαρᾶς θὰ τις δεχτοῦμε, γειτόνισσα.

Ἀνέβησαν οἱ δύο εἰς τὸ ἀρχοντικὸν τοῦ γερο-Κονόμου. Ἐστρώθησαν εἰς τὰ
πλούσια μεντέρια*, σιμὰ εἰς τὸ παφλάζον πῦρ τῆς ἐστίας· τὰ φουσκάκια* (ἢ
τοὺς λοκμάδες) τὰ εἶχε ἔτοιμα ἢ γερόντισσα. Τὸ φαγὶ τὸ εἶχε κατεβασμένο,
καὶ δὲν εἶχε ρίψει τὸ ρύζι διὰ τὴν σούπαν, πρὶν ἔλθῃ ὁ γέρος νὰ τῆς πῆ.

Μετὰ δέκα λεπτὰ ἔφθασεν ἡ Ντελησυφέρω, φέρουσα καὶ τηγανίτες.
Φαίνεται θὰ τις εἶχεν ἔτοιμες ἢ χήρα, ἢ νύφη της.

Μετ' ὀλίγον ἦλθε κι ὁ παπα-Μανωλῆς, ὅστις τώρα μόλις ἐτελείωσεν ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν υἱὸν τοῦ Ἀλέκον, τὸν ὁποῖον συνώδευε καὶ ὁ ἄλλος Ἀλέκος.

Ἐρρίφθησαν εἰς τὰ φουσκάκια. Ὁ Ἀλέκος τοῦ παπᾶ ἐδάγκανεν ἓν, ἐκαίετο καὶ τὸ ἐφύσα. Ὁ ἄλλος ὁ συνονόματός του, ἔτρωγεν ἀνὰ δύο-δύο, χωρὶς νὰ καίεται.

Ἡ φιάλη μὲ τὴν μαστίχαν ἔκαμε δύο-τρεῖς γύρους.

Τέλος ὁ γερο-Κονόμος λέγει εἰς τὸν Νταραδημόν:

— Θὰ μᾶς πῆς τώρα καὶ κανένα τροπαράκι γιὰ τὴν καλὴ χρονιά; Μὴν ἐξέχασαν κανένα οἱ ψάλτηδες καὶ δὲν τὸ εἶπαν;

— Ἀληθινά, εἶπεν ὁ Νταραδημός, ἀπαράτησαν ἓνα μεγαλυνάριο, δὲν ξέρω πῶς τοὺς ἦρθε.

«Μεγάλυνον, ψυχὴ μου, τὴν ἀγνὴν Παρθένον, τὴν γεννησαμένην Χριστὸν τὸν Βασιλέα».

Μυστήριον ξένον...

(1904)